

naar jeg havde indbragt Toldloven og Brændevinsafgiftsloven i dette Ting, haabede jeg, at de vilde nyde særlig Fremme her, og at jeg betragtede den hele Skattereform som staaende med sine enkelte Dele indbyrdes afhængige af hinanden. Disse Ytringer, jeg allerede den Gang tillod mig at fremkomme med, vil jeg i Dag fastholde“. Den Gang, altsaa i Samlingen 1896—97, var Forholdet det, at jeg som Indenrigsminister havde at varetage den direkte Skattelov, nemlig Overførelsesloven, og jeg skal tillade mig at oplæse, hvad jeg da fremførte under 1ste Behandling af den. Det er et noget længere Stykke, men jeg haaber, at de Herrer ikke ville blive utaalmodige. Jeg udtalte den Gang: „Jeg lægger jo for mit Vedkommende, naar jeg her taler for de kommunale Interesser, overordentlig megen Vægt paa Gennemførelsen af det Lovforslag, som jeg har tilladt mig at fremsætte for det høje Ting, og jeg har ogsaa det Haab, at det maa lykkes at føre det igennem; men jeg skal dog udtrykkelig slutte mig til den Udtalelse, som kom fra min ærede Kollega, om den Forbindelse, som der er mellem dette Lovforslag og paa den ene Side Lovforslaget om en Indkomst- og Formueskat til Staten og paa den anden Side de to Lovforslag om Toldafgifterne og om en forhøjet Brændevinsbrændingsafgift. Jeg erkender fuldt ud, at denne Forbindelse er til Stede, og det var ogsaa som Udtryk derfor, at de tvende Love om den direkte Beskatning ikke kom frem i Begyndelsen af denne Samling, men først bleve fremsatte, efter at Toldloven og Brændevinsbrændingsafgiftsloven vare bleven fremsatte, hvilket jeg særlig fremhæver, fordi det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) henviste til, at disse Love meget vel kunde have været fremsatte tidligere. Nej, det var med fuldt Fortsæt, at de bleve gemte, indtil Regeringen var i Stand til at fremsætte hele den store Skattereform paa en Gang, og jeg kunde derfor hverken vente eller ønske, at dette Lovforslag, for hvilket jeg jo særlig nærer Interesse, skulde blive gennemført, medmindre man samtidig naar til en Løsning af hele det store Spørgsmaal, som de af Regeringen fremsatte Reformforslag i Forening søge at løse.“ Jeg har altsaa allerede i den Samling udtalt mig om det nøje Afhængighedsforhold, der er mellem de forskellige Skattelove, og jeg skal dernæst minde om, at jeg i Samlingen 1897—98, da jeg fremsatte de tre Skattelove oppe i Landstinget, nemlig alle Skattelovene

med Undtagelse af Brændevinsafgiftsloven, udtalte mig saaledes: „Det er af den forrige Regering, under Behandlingen af Forslagene i Folketinget, fremhævet, at de 3 heromhandlede Forslag tilligemed Forslaget om Brændevinsafgiften, dannede for sig et Hele, at den søgte at gennemføre en Skattereform, hvori hvert Forslag stod som et Led, saaledes at Afgørelsen for det ene Forslags Vedkommende tillige var afhængig af Afgørelsen for de andres. Denne Udtalelse fastholder jeg for mit Vedkommende“.

Jeg haaber, at det hermed maa være lykkedes mig at godtgøre, at jeg ikke har foretaget nogen Svingning med Hensyn til Forbindelsen mellem de forskellige Lovforslag, og at den Formening, som den ærede Ordfører i saa Henseende fremsatte er ganske ubegrundet, ligesom jeg vil tilføje, at den er ganske ubegribelig, forekommer det mig, efter alt, hvad vi baade i Landstinget og hernede have forhandlet om Skattelovene.

Saa staar altsaa det tilbage, at jeg skulde have været den, der var fremkommen med Tanken om en Kompensation ved Brændevinsafgiften af Nedsættelsen paa Toldloven. Ikke heller dette forholder sig saaledes. Jeg skal her minde om, at Finansminister Lüttichau, da han fremsatte Toldloven og Brændevinsloven her i Tinget i 1896, udtalte sig saaledes: „Naar der da spørges, hvorledes man nu tænker sig Overskuddet navnlig af Brændevinsafgiftsloven anvendt, skal jeg derom udtale, at det, efter hvad jeg før tillod mig at bemærke, først og fremmest maatte bruges til at dække Underskuddet paa Toldreformen, som jeg efter Lovforslaget kalkulerede til noget over 1 Mill. Kr.“ Der var allerede Tanken om en Kompensation fremsat, og fremsat som det, Regeringen mente maatte ske. Saa fremkom ved Behandlingen her i det høje Ting af disse Love den bekendte Betænkning fra Udvalget, der var nedsat angaaende Toldloven, hvori man erklærede, at man vilde *udsætte* Afgørelsen af Kompensationsspørgsmaalet. Jeg har allerede fremhævet, at heri laa ikke, at man lovede en Kompensation paa Brændevinsafgiften, selvfølgelig — det vilde være mod Ordene — men at man vilde holde Forhandlingen om Kompensation paa Brændevinsafgiften aaben. Dette laa deri, og saaledes er Sagen ogsaa opfattet af Finansminister Lüttichau. Han udtaler nemlig ved 2den Behandling af Toldloven den 10de April 1897: „Dette Underskud — nemlig Underskuddet paa Toldloven — tænker jeg mig da sim-